

blematiku je pro vytvořenou skupinu důležitým přínosem. Členů je celkem devatenáct a najdeme mezi nimi památkáře, historiky umění, technology materiálů, stavební inženýry i zastupce státní správy.

Smyslem skupiny je vytvořit prostředí pro konstruktivní odbornou diskusi, která by díky zastoupení zainteresovaných odborností měla být schopna komplexního přístupu k řešeným otázkám. K tomu napomůže i průběžná činnost. Členové se nebudou vyjadřovat pouze jednorázově, ale budou mít možnost problematiku sledovat v delším časovém úseku. Nastavené pracovní postupy počítají s tím, že závažné otázky se budou diskutovat v celé skupině, ale v případě potřeby poskytnou členové konzultaci či odbornou pomoc jednotlivě v rámci své odbornosti. Ambici pružně reagovat na potřebu odpovídá právě i pojmenování „pracovní skupina“.

Ustanovení pracovní skupiny napříč pracovišti Národního památkového ústavu a účast externích odborníků má ještě další význam. I když výjimky existují, památková péče obecně přestala diskutovat sama o sobě a klást si otázky typu, co je kulturní hodnotou nebo souborem hodnot, které chceme chránit. Proč se mají chránit? Čeho chceme obnovou dosáhnout? Jaké existují alternativy? Která z nich nejlépe vyhovuje současnému stavu poznání? A jaký názor vlastně vyjadřuje současné poznání? Obnovení zájmu o tato témata je proto více než žádoucí. Prostředkem posunu je diskuse napříč oborem, a to nejen v rámci Národního památkového ústavu. Pokud spolu budou hovořit odborníci s odlišnou zkušeností, je pravděpodobněji, že specialisté odjinud si povšimnou něčeho, čeho si místní nevšimají. Ne ze špatného úmyslu, ale jednoduše proto, že zažitý postup považují za samozřejmý.

Žádoucí je nejen diskuse věnovaná teorii a praxi památkové péče, ale také obhajoba péče o zachování architektonického dědictví a vysvětlování, proč je zachování architektonického dědictví významným veřejným zájmem a jaký užitek současné společnosti přináší. Těžko však obhajovat a vysvětlovat něco, o čem není shoda a někdy ani představa. Zájem o smysl památkové péče je tak přirozeným začátkem dalších žádoucích aktivit zaměřených na veřejnost. Pracovní skupina pro obnovu Karlova mostu vytváří pro takovou diskusi prostor a má ambice jej využít.

Hlavním důvodem jejího vzniku je však Karlov most a problematika jeho obnovy. Protože obnova bude probíhat postupně po etapách a lze předpokládat, že doba realizace bude re-

lativně dlouhá, počítáme s tím, že na stránkách Zpráv památkové péče budou publikovány průběžné informace.

Závěr? Vytvoření pracovní skupiny ze specialistů více pracovišť Národního památkového ústavu a odborníků mimo státní památkovou péči, ambice kvalifikované odborné diskuse a publicita jsou nadějným a inspirativním krokem správným směrem.

Dr. JANA MICHALČÁKOVÁ, Ph.D. et Ph.D.

NPÚ, Generální ředitelství

michalcakova.jana@npu.cz

Ing. arch. MILOŠ SOLAŘ, Ph.D.

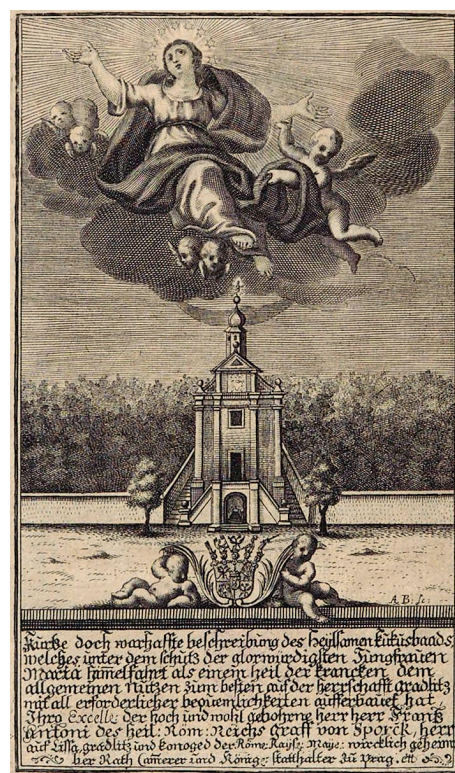
NPÚ, Generální ředitelství

solar.milos@npu.cz

K autorskému určení kaple Nanebevzetí Panny Marie v Kuksu

V roce 2008 publikovala na stránkách tohoto periodika Michaela Ličeníková zajímavý objev reliktů kaple Nanebevzetí Panny Marie v Kuksu, na jehož základě pak již dříve destruovaný objekt přesně lokalizovala.¹ Sakrální stavba drobných rozměrů byla součástí lázeňského komplexu budovaného na levém břehu Labe od konce 17. století Františkem Antonínem Šporkem. Jak autorka doložila, až do výstavby záměčku v areálu (1710) tvořila tato kaple „duchovní i kompoziční protipól kostelu Nejsvětější Trojice“.² Autorem výše uvedeného kostela byl významný architekt Giovanni Battista Alliprandi, zatímco u kaple – drobnějších rozměrů i prosté raně barokní architektury – autor návrhu není znám.

Nadzemní zděné konstrukce kaple se – jako i jiné objekty Šporkova lázeňského komplexu – nedochovaly, její podobu známe jen z několika vyobrazení.³ Prostorová kaple vztyčená nad grotto, kde vyvěraly prameny dále využívané v lázeňském provozu, byla jednoduchá jednodílná stavba drobných rozměrů orientovaná k severu, ukončená snad trojbokým presbytářem. Boční fasády⁴ prolomovalo vysoko posazené termální okno. Největší výrazový důraz byl kladen na jižní hlavní vstupní průčelí, přičemž pohledové vyznění umocňovalo dvojramenné schodiště i vstup do grotty. Osově symetrické průčelí korunovalo kladí a nad jeho střední osou se zdvihal štít. Předstunutý mělký rizalit středního pole průčelí vymezený pilastry zahrnoval vstup do objektu kaple ukončený seg-

1

Obr. 1. Pohled na hlavní průčelí mariánské kaple v Kuksu v knize z roku 1718. Carl Valentin KIRCHMEYER, *Uralter Kuckus Brunn anjetzo erneuerte Gradlitzer Brunn-Quelle*, Prag 1718.

mentovým frontonem se šporkovským erbem. Nad ním se nacházelo snad pravoúhlé, snad segmentem zaklenuté okno. Boční pole průčelí zřejmě prolomovaly niky pro umístění soch. Štít nad hlavním průčelím byl zřejmě prolomen menším okenním otvorem a završoval jej tympanon. Po stranách štítu byla trojúhelná křídla, osazená na nárožích koulemi. Na hřebeni sedlové střechy byla umístěna sanktusníková vížka.

Kaple byla vysvěcena 15. srpna 1697, tedy v době, kdy Alliprandi na Kuksu ještě nepracoval. Ostatně ani klasicizující raně barokní architektura stavby nezavdává příčinu uvažovat o Alliprandiho autorství. K odpovědi na otázku

■ Poznámky

1 Michaela Ličeníková, Kaple Nanebevzetí Panny Marie v Kuksu a prvotní záměr Františka Antonína Šporka, *Zprávy památkové péče* LXVIII, 2008, č. 4, s. 309–312.

2 Ibidem, s. 311.

3 Většina publikována in: Gottfried B. Hancke – Lubomír Imlauf – Miroslav Podhrázký – Stanislav Bohadlo, *Kuks. Theatrum Fagi*, Náchod 2002.

4 Dochované rytiny zobrazují jen východní stěnu.

Obr. 2. Kaple Nanebevzetí Panny Marie v areálu lázeňského komplexu v Kuksu na rytině Michaela Rentze z roku 1724. Státní oblastní archiv v Zámruku, Rodinný archiv Šporků, inv. č. 474.

autorského určení této architektury se lze dobrat komparací se stavbou na jiném panství Františka Antonína Šporka, a sice v severočeských Konojedech.

Drobné severočeské dominium v prostoru mezi Českou Lípou a Litoměřicemi získal roku 1650 již otec Františka Antonína a zakladatel hraběcího rodu, generál Jan Špork. V samotném centru panství stál renesanční zámek a hospodářský dvůr s pivovarem a zázemím pro správu panství. Od konce 17. století projevoval František Antonín Špork intenzivnější zájem o toto dominium, odrážející se v několika stavebních akcích spjatých se jménem litoměřického stavitele Petra Versy.⁵ Jako první byla zahájena adaptace zámecké budovy na špitál společně s výstavbou špitálního kostela. Sakrální objekt v Konojedech do té doby nestál, připomíná se pouze zámecká kaple, avšak pravděpodobně jako místnost v interiéru zámku.⁶ Fundace špitálu v Konojedech byla souběžná s jistě známější fundací v Kuksu na území panství Choustníkovo Hradiště. Ani jeden z plánů na špitální provoz nebyl za Šporkova života realizován, v případě Konojed došlo k opuštění této myšlenky dříve, neboť ve druhé špitální fundaci F. A. Šporka z roku 1711 se hovoří již pouze o Kuksu.⁷ Přesto na samém konci 17. století došlo v Konojedech k vybudování špitálního komplexu.

Jako špitál a úřední dům s kancelářemi vrchnostenské a hospodářské správy měl sloužit trojkřídlý patrový objekt na půdorysu „U“ ukončený sedlovými střechami. Ze čtvrté strany tento areál situovaný na vyvýšené terase uzavíral objekt špitálního kostela sv. Jana z Boha. Zatímco špitál vznikl přestavbou staršího objektu, špitální kostel byl vystavěn nově od základu jako jednoduchá barokní stavba orientovaná k západu.

Kostel zanikl v 50. letech 18. století, kdy jej nahradila rozměrnější orientovaná stavba kostela nově budovaného servitského kláštera. Na podobu raně barokního kostela tak lze usuzovat z vedut i popisů. Jednoduchá stavba byla pohledově exponována jak umístěním v krajině a výrazným východním průčelím, tak přístupovou komunikací. Východní průčelí mělo být řešeno v iónském stylu, vertikálně členěno pilastry a završeno štítem obsahujícím zřejmě kamennou plastiku. Hlavní osu tvořil mělký ri-

2

zalit s centrálně umístěným hlavním vstupem s obdélným portálem, hraběcím erbem v supraportě a pravoúhlým oknem a štít završený tympanonem. Boční fasády⁸ prolamovala trojice nízkých oken klenutých půlkruhem či segmentem. Interiér byl vybaven hlavním oltářem, čtveřicí vedlejších oltářů a varhanami. Dominantní prvek představoval přístup ke kostelu v podobě schodiště lemovaného kamennými parapety osazenými čtyřmi sochami po každé straně. Řešení podoby závěru kostela známé není, k severovýchodnímu nároží kostela přiléhala hranolová věž.⁹

Celý areál špitálu s kostelem vystavěl v letech 1698 a 1699 Petr Versa. Jednalo se o stavitele žijícího v této době již v Litoměřicích, který se narodil někdy v polovině 40. let ve švýcarském Verdabbu. Zkušenosti získával zejména u Giulia Broggia, podstatně úspěšnějšího a talentovanějšího, původně severoitalského stavitele, usazeného v Litoměřicích. Mezi lety 1692 a 1700 vykonával Versa funkci políra při barokní přestavbě premonstrátského konventu dle Broggiova projektu. Samostatnou praxi Versa nastoupil zřejmě až s pracemi pro Františka Antonína Šporka na konojedském panství v samotném sklonku 17. století.

Výstavbu špitálu a kostela v Konojedech Petr Versa nerealizoval podle vlastních návrhů, působil v tomto podniku jako prováděcí stavitel. V konečném vyúčtování se objevuje zásadní informace, že návrhy kostela a špitálu dodal Petr Nitola (zde jako Peter Nittalle).¹⁰ Tento stavitel, uváděný v pramenech či literatuře pod různými podobami jména (Netola, Nitall, Nittola), zřejmě stejně jako Versa pocházel ze švýcarského Verdabbu.¹¹ Obdobně jako jeho krajan se usadil nejprve na Starém Městě pražském, později

přesídlil do Litoměřic. Versu na určitý čas vystřídal ve funkci políra na již zmíněné výstavbě doksanského konventu.¹²

Zaměstnání Nitoly ve Šporkových službách

■ Poznámky

5 Srov. autorovu připravovanou studii o stavební činnosti Petra Versy na šporkovském panství Konojedy za Františka Antonína Šporka. Václav Zeman, *Činnost litoměřického barokního stavitele Petra Versy na šporkovském panství Konojedy, Průzkumy památek XXVIII*, 2021, č. 1 (v tisku).

6 Národní archiv, Stará manipulace, karton č. 1084, inv. č. 1585, sign. K 6/2, popis panství 1644.

7 Ladislav Svatoš, *Počátky hospitální nadace Františka Antonína Šporka v Kuksu, Theatrum historiae* 9, 2011, s. 100.

8 Doloženo vyobrazením jižní stěny.

9 Mauritius VOGT, *Das Jetzt-lebende Königreich Böhmen*, Frankfurt – Leipzig 1712, s. 50 a veduta Konojed.

10 SOA v Litoměřicích, pobočka Děčín, Velkostatek Konojedy, karton č. 56, inv. č. 164, stavební účty: účet 1698–1699. Jinak velmi podrobný stavebněhistorický průzkum konojedského kostela tuto informaci opomíjí a ani z jiných pramenů nedokládá Versův podíl na výstavbě nového kostela. Srov. Miroslav Nový – Eliška Nová, *Konojedy (LT, Ústecký kraj). Kostel Nanebevzetí Panny Marie* (nepubl. stavebněhistorický průzkum), Ústí nad Labem 2013, passim.

11 Srov. Pavel Vlček (ed.), *Encyklopedie architektů, stavitelů, zedníků a kameníků v Čechách*, Praha 2004, s. 450. – Tomáš Horák, *Výtvarní umělci, umělečtí řemeslníci a výrobci hudebních nástrojů v Litoměřicích 16.–19. století*, Litoměřice 2007, s. 33.

12 Věra Naříková, *Drobná zjištění k českému baroknímu umění*, Umění 17, 1969, s. 616.

3

Obr. 3. Kaple v budovaném lázeňském komplexu, zatím bez zámecké budovy z roku 1710. SOkA Nymburk, archivní knihovna, přír. č. 6224, list z knihy Mauritius VOGT /vl. jm. Johann Georg Vogt/, *Das Jetzt-lebende Königreich Böhmen (...)*, Leipzig 1712, s. 44.

Obr. 4. Veduta Konojed s vyobrazením špitálu a kostela sv. Jana z Boha z roku 1712. SOkA Nymburk, archivní knihovna, přír. č. 6224, list z knihy Mauritius VOGT /vl. jm. Johann Georg Vogt/, *Das Jetzt-lebende Königreich Böhmen (...)*, Leipzig 1712, s. 50.

4

je v literatuře dlouhodobě známou skutečností.¹³ Několikrát je zmiňován v úředním protokolu hradištského panství. Nejprve je to k roku 1707, kdy byly s Nitolou a též s Giovannim Alliprandim a kamenickým mistrem Pietrem dela Torre uzavřeny smlouvy na výstavbu špitálního kostela Nejsvětější Trojice v Kuksu. V roce 1715 byl s Nitolou uzavřen kontrakt na výstavbu dvou křídel špitálu, v roce 1716 měl pak zbudovat klausurní zeď kolem zahrady a márnici s kostnicí.¹⁴ Na jeho přítomnost v Kuksu ukazuje celá řada matričních záznamů provedených mezi lety 1707 a 1717 a již dříve publikovaných.¹⁵ Nadto Nitola pro Šporka pracoval i v Lysé nad Labem, připomíná se ve smlouvě z roku 1715.¹⁶

Vyúčtování výstavby konojedského špitálu a kostela z roku 1698 ovšem Petra Nitolu dokládá ve službách Františka Antonína Šporka mnohem dříve. Z toho vyplývá, že lze už na konci 17. století, tedy dlouho před Alliprandiho příchodem, uvažovat o Nitolově přítomnosti v Kuksu.

Co ale spojuje kapli Nanebevzetí Panny Marie v Kuksu se špitálním kostelem sv. Jana z Boha

v Konojedech? Je to především příbuzná hmotová dispozice, nápadně příbuzné umělecké ztvárnění i umístění v krajině. Jelikož se ani jedna ze staveb nedochovala, zůstávají k dispozici pouze historická vyobrazení objektů. V obou případech se jednalo o stavby spíše menších rozměrů, jednolodní objekty kryté sedlovou střechou s nedostatečně známou podobou presbytáře a s jednoduchou výzdobou fasád s výjimkou hlavního vstupního průčelí. To bylo vždy členěno do tří polí s kamenicky či sochařsky ztvárněnou výzdobou. Boční fasády kaple dle vyobrazení prolamoval pouze jeden okenní otvor, zatímco u kostela se jednalo o tři okenní osy. Nápadné je podobné provedení vysoko posazených oken, v obou případech zřejmě s ostěním či šambránou. Tvar okenních otvorů však nelze jasně stanovit, neboť vyobrazení buď nejsou průkazná, či si dokonce odporují. Lze však konstatovat, že se jednalo o nízké okenní otvory, ukončené segmentovým záklenkem, popřípadě řešené jako půlkruhová termální okna. Podoba presbyteria u kostela není známá vůbec, v případě kaple se jeví jako nejpravděpodobnější trojboký závěr. Obě stavby ukončovala sedlová střecha. Zatímco u kaple se nad hřebem tyčila sanktusová vížka, v Konojedech se ke kostelu k boku presbytáře přimykala věž.

U obou staveb nejvýrazněji upoutá hlavní štítové průčelí, a to zejména jeho identické řešení. Ze srovnání vyobrazení obou staveb vyplývá shodně utvářené hlavní průčelí, a to jako symetrické, které čtyři pilastry dělí do tří polí. Širší středové pole v obou případech obsahuje obdélný pravoúhlý vstupní otvor rámovaný nepochybně kamenným ostěním, přičemž supraporta je tvořena heraldickou výzdobou. V případě Kuksu se jedná

o segmentový fronton se šporkovským erbem, jehož podoba je známá z druhotného osazení.¹⁷ V ose nad vstupem do obou objektů je osazeno pravoúhlé okno, přičemž čtvercový či čtverci se blízcí okenní otvor rámuje opět kamenné ostěním. Výrazným rozdílem je ukončení průčelí. Zatímco v Konojedech bylo zřejmě realizováno korunní římsou, v Kuksu se jednalo o kladí. Řešení štítu je naopak v obou případech opět shodné. Převýšená středová část je na nárožích ohraničena lizénou a ukončuje ji trojúhelný fronton, plocha pak náleží výzdobě (v Konojedech zřejmě socha, v Kuksu snad nápisová tabule). Ke štítu se pak přimykají nízká trojúhelná pole (někdy zobrazovaná jako volutová), v případě kaple v Kuksu doplněná v nárožích o kamenné koule.

Posledním styčným bodem je umístění staveb v terénu, kdy oběma je vlastní akcentované zasazení do terénní konfigurace. Vypínají se na mírně zvýšeném terénu, ať již na zřejmě částečně uměle zbudované terase doplněné o tarasní

■ Poznámky

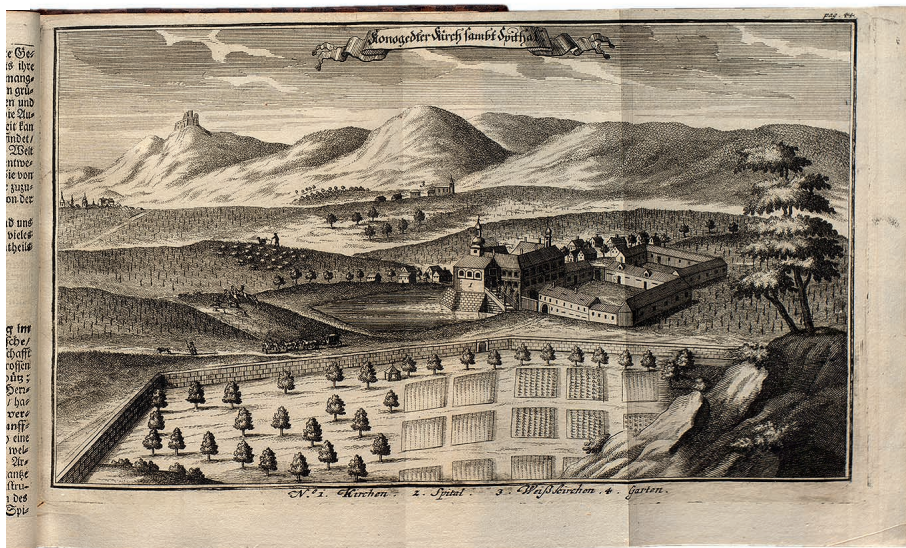
¹³ Ibidem. K tomu srov. Vlček (pozn. 11), s. 450. – Jakub Bachtík – Richard Biegel – Petr Macek (edd.), *Barokní architektura v Čechách*, Praha 2015, s. 244. – Emanuel Poche et al., *Umělecké památky Čech*, 2. díl, Praha 1978, s. 173–174, 337.

¹⁴ Vojtěch Paul, *Kukské lázně. Stavební perioda 1695–1725*, Jaroměř 1924, s. 10–12.

¹⁵ Gustav E. Pazourek, *Franz Anton Reischsgraf von Sporck. Ein Mäcen der Barockzeit und seine Lieblingsschöpfung Kukus*, Leipzig 1901, s. 18.

¹⁶ Vlček (pozn. 11), s. 450.

¹⁷ Srov. Líčeníková (pozn. 1), s. 309–312.

5

Obr. 5. Konojedský špitál a špitální kostel na méně přesném vyobrazení (kupř. zobrazeno neexistující čtvrté křídlo špitálu) z roku 1720. Litoměřice, Knihovna Biskupství litoměřického, fond biskupská knihovna, sign. HQ103, Friedrich ROTH-SCHOLTZ, *Leben Eines Herzlichen Bildes*, 1720.

zed', k níž se přimykala vodní hladina rybníka, v Konojedech, či ve svahu v Kuksu, kde výstavbou suterénního prostoru grotty s vodními prameny došlo k vyrovnání terénu. V Konojedech se pod podlahou kostela nacházely též suterénní prostory, a sice hrobka a tzv. malý sklep. Nadto terasa pod konojedským kostelem též zahrnovala klenutou prostor, která měla pravděpodobně sloužit jako grotta.¹⁸ V Konojedech byl kostel přístupný po širokém povlovném schodišti s galerií kamenných soch, v Kuksu se pak jednalo o schodiště ke kapli, jehož dvě spíše strmější ramena zdobená kamennými sloupky s koulemi rámovala vstup do grotty. V obou případech byla schodiště pojata jako výrazný krajinnotvorný prvek doplňující architekturu.

Je zjevné, že kaple v Kuksu i špitální kostel v Konojedech vykazují stejný autorský rukopis jednoho architekta. Vyúčtování výstavby konojedského špitálu uvádí důležitou okolnost realizace areálu, a sice dodání stavebních plánů Petrem Nitolou. Smlouvu na výstavbu špitálu a špitálního kostela podepsal Špork s Petrem Versou v lednu 1698, plány musely být dodány před jejím zahájením. Vzhledem k tomu, že výstavba kaple v Kuksu byla dokončena v létě předešlého roku (vysvěcení 15. 8. 1697), zdá se být nepochybné, že Petr Nitola vypracoval plány

že Petr Nitola vypracoval plány a – pokud nebyl pouze prostředníkem – pak i projekt kukské kaple. V případě konojedského špitálního kostela byl evidentně variován architektonický návrh kaple Nanebevzetí Panny Marie v Kuksu, který tak lze Nitolovi autorsky přisoudit.¹⁹

Příspěvek vznikl v rámci aplikovaného výzkumu MK ČR Národní a kulturní identity „Hortus Montium Mediorum – Dokumentace, výzkum a prezentace kulturního dědictví vybraných lokalit východního Českého středohoří“, kód: DG18P020VV066.

PhDr. VÁCLAV ZEMAN
Státní oblastní archiv v Litoměřicích
zeman@soalitomerice.cz

■ Poznámky

18 Za upozornění na tuto skutečnost děkuji Mgr. Táně Šimkové, PhD.

19 Za pořízení reprodukcí vedut a poskytnutí k publikování náleží dík Mgr. Martinu Barusovi z Archivu Biskupství litoměřického, Mgr. Jiřimu Kubovi a Mgr. Michalu Štorkovi ze Státního oblastního archivu v Zámruku, Bc. Ludvíku Pochořalému z FF UJEP Ústí nad Labem a PhDr. Michalu Řezníčkovi ze Státního okresního archivu Nymburk se sídlem v Lysé nad Labem.

K zahradnímu zázemí zámku Vlašim před vznikem anglického parku

V posledních třech letech jsem publikoval sérii textů o nejstarších stavbách vlašimského parku,¹ který byl ve své anglo-čínské fázi kolem roku 1780 přirovnáván dobovými „znalci k zahradě královské“,² a připomněl jsem i zahradnické osobnosti, které utvářely jeho sentimentální charakter do 20. let 19. století. Výzkum Muzea Podblanicka potvrdil, že park vznikl od 70. let 18. století jako důležitá součást venkovské rezidence Auerspergů, ale zatím zůstávalo jen málo prostoru pro přiblížení otázky starších zahradních úprav. S těmi totiž Karel Josef z Auerspergu (1720–1800) a Marie Josefa z Trautsonu (1724–1792), byť byli oba přední vídeňští dvořané, po sňatku v květnu 1744 překvapivě nespěchali, a ještě kolem roku 1765 přežívalo v rezidenční Vlašimi starší schéma s užitkovou zahradou při hospodářském dvoře, která ale měla geometrickou strukturu a byla označována jako „zahradka zámecká“. Tři plány z rodového archivu ve vídeňském Haus-, Hof- und Staatsarchiv, které jsem identifikoval v roce 2011 během badatelského pobytu, unikátně zachycují proměnu tohoto „provizorního“ zahradního zázemí a jejich analýza obohacuje i naše představy o situaci vrchnostenských zahrad v Čechách kolem poloviny 18. století.

Co vlastně víme o nejstarším vývoji zahrad vázaných na vlašimský zámek? Při dělení renesančního panství mezi bratry Aleše († 1587) a Jana († 1595?) Klenovské ze Ptení máme k roku 1578 zprávy, že se právě na Janově části nacházely jižně od fortifikací zámku užité

■ Poznámky

1 Jindřich Nusek, Budování a původní podoba Čínského pavilonu ve Vlašimi, *Památky středních Čech* 31, 2017, č. 2, s. 20–26. – Idem, K antické sbírce a parkovému „Holzstossu“ ve Vlašimi, *Památky středních Čech* 32, 2018, č. 1, s. 44–48. – Idem, Starý hrad, lázně a mešita ve vlašimském parku kolem roku 1780, *Památky středních Čech* 33, 2019, č. 1, s. 36–44. – Idem, Zahradníci vlašimského parku do 20. let 19. století, *Památky středních Čech* 33, 2019, č. 1, s. 44–52. Ze starších příspěvků např. idem, K fragmentům parkové a zámecké architektury ve Vlašimi, *Středočeský vlastivědný sborník* 26, 2008, s. 92–101.

2 Popis parku z roku 1784, rukopis bez názvu, nestránkovaný, Haus-, Hof- und Staatsarchiv Wien (dále jen HHStA), Familienarchiv Auersperg, Wlaschim, B/34/4-3/Konv. 1, bez sig.